

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 269/07-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť J. B. a M. B., obaja bytom H., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Šaľa v konaní vedenom pod sp. zn. Ro 2837/97 a jeho rozhodnutím z 18. septembra 1997 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. a M. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. októbra 2007 doručená sťažnosť J. B. (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“) a M. B., obaja bytom H. [(ďalej len „sťažovateľka v 2. rade“ spolu ďalej len „sťažovatelia“)], ktorou namietali porušenie ich základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Šaľa (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Ro 2837/97 a jeho rozhodnutím z 18. septembra 1997.

Sťažovatelia v sťažnosti okrem iného uviedli: „Do dnešného dňa nám nebol doručený rozsudok Okresného súdu v Šali č. k. 2837/97 zo dňa 18. 9. 1997.

I., spol. s r. o. (...) nám zaslala výzvu na zaplatenie vraj dlžnej sumy (...) vo výške 1653 Sk.

My sme však nedostali žiadny žalobný návrh, žiadnu pozvánku na konanie a ako sme už uviedli ani rozsudok nám nebol doručený.

Keďže nám rozsudok nebol doručený nemohol nadobudnúť ani právnej moci, lebo rozsudok sa stáva právoplatný až po tom, čo bol účastníkom doručený a účastníci sa do lehoty naň neodvolali.

Porušilo sa týmto rozsudkom ústavné právo na spravodlivý súd a na možnosť brániť sa a naše právo byť priamo účastný konania. Rozhodovalo sa o nás bez nás, čím Okresný súd porušil naše ústavné práva ak totižto je pravda, že takýto rozsudok skutočne existuje a že takéto súdne konanie aj prebehlo. (...)“

Sťažovatelia požadovali, aby ústavný súd po prijatí ich sťažnosti na ďalšie konanie nálezom zrušil rozhodnutie okresného súdu z 18. septembra 1997 a nariadil mu „konať tak, aby bola zabezpečená účasť aj žalovanej strany na konaní a tak nám bola daná možnosť brániť sa“.

V sťažnosti pred ústavným súdom sťažovatelia síce neoznačili články ústavy, v ktorých sú zaručené základné práva a ktorých porušenie namietajú, avšak z obsahu sťažnosti a formulácie ich požiadaviek vyplýva namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a v čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy, alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený, ako aj návrh, ktorý podala zjavne neoprávnená osoba.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 56/03, II. ÚS 70/00).

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Sťažovatelia namietajú porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného tak v čl. 46 ods. 1, ako aj v čl. 48 ods. 2 ústavy v súvislosti s nedoručením rozhodnutia okresného súdu č. k. Ro 2837/97-5 z 18. septembra 1997, ako aj v súvislosti s tým, že okresný súd s nimi ako účastníkmi nekonal, a teda že sa nemohli v tomto konaní „brániť“. Zároveň sťažovatelia spochybnili existenciu označeného rozhodnutia okresného súdu, ako aj samotného konania vedeného pod sp. zn. Ro 2837/97.

Na základe tvrdených skutočností ústavný súd napádané rozhodnutie okresného súdu vyžiadal od Okresného súdu Galanta, na ktorý prešli práva a povinnosti okresného súdu z dôvodu jeho zrušenia k 31. decembru 2004. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. Ro 2837/97 sa navrhovateľ V., a. s., B. (ďalej len „navrhovateľ“), domáhal vydania platobného rozkazu proti sťažovateľke v 2. rade ako odporkyňi o zaplatenie 1 000 Sk s príslušenstvom. Okresný súd uložil platobným rozkazom sťažovateľke v 2. rade, aby do pätnástich dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatila navrhovateľovi ním požadovanú sumu so 17,6 %-ným úrokom z omeškania od 1. novembra 1996 do 30. apríla 1997 v sume 88,50 Sk s poučením, že ak nepodá sťažovateľka v 2. rade ako odporkyňa proti platobnému rozkazu včas odpor s odôvodnením, bude mať platobný rozkaz účinky právoplatného rozsudku. Taktiež okresný súd v poučení uviedol, že ak čo len jeden z odporcov podá včas odpor s odôvodnením vo veci samej, platobný rozkaz sa tým zruší v plnom rozsahu a predseda senátu nariadi pojednávanie.

Z kópie rozhodnutia okresného súdu doručenej ústavnému súdu Okresným súdom Galanta vyplýva, že toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 25. októbra 1997. Z priloženého potvrdenia o doručení je zrejmé, že predmetné rozhodnutie si sťažovateľka v 2. rade prevzala 9. októbra 1997.

Zo zisteného skutkového stavu sa teda tvrdenia sťažovateľky v 2. rade o nedoručení rozhodnutia okresného súdu a neposkytnutia možnosti „bránenia sa“ v tomto konaní javia ako tvrdenia nezakladajúce sa na pravde. Ústavný súd teda nezistil relevantnú príčinnú súvislosť medzi sťažovateľkou v 2. rade tvrdeným porušením základného práva a namietaným postupom okresného súdu, z toho dôvodu ústavný súd sťažnosť vo vzťahu k osobe sťažovateľky v 2. rade odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa v 1. rade treba poznamenať, že ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti už vyslovil, že domáhať sa ochrany základných práv na ústavnom súde môže fyzická osoba alebo právnická osoba jedine v záujme ochrany svojich základných práv. Namietat' porušenie práv inej osoby môže iba zákonný zástupca takej osoby (II. ÚS 4/96).

Podľa zistenia ústavného súdu v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. Ro 2837/97 sťažovateľ v 1. rade nemal procesné postavenie účastníka konania. V tomto konaní nemohol uplatňovať svoje procesné práva a plniť procesné povinnosti. Z toho dôvodu nemohlo v posudzovanom konaní dochádzať k porušovaniu jeho základných práv alebo slobôd (II. ÚS 205/04).

Pretože sťažovateľ v 1. rade nebol účastníkom namietaného konania, ústavný súd dospel k záveru, že vo vzťahu k jeho osobe ide o sťažnosť podanú neoprávnenou osobou, a preto ju pri predbežnom prerokovaní z tohto dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o sťažnosti sťažovateľov rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti bez toho, aby ich vyzýval na odstránenie ďalších nedostatkov, čo sa týka náležitostí sťažnosti (napr. povinné právne zastúpenie).

Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľov už bolo bez právneho významu, aby sa ústavný súd zaoberal ich návrhom na zrušenie napadnutého rozhodnutia okresného súdu a vrátenia mu veci na ďalšie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2007